

Gevonden in varkensstal

De Obbichtenaren Ramôn en Nina Kentgens zetten zich in voor gehandicapte kinderen in de Dominicaanse Republiek.

„Als je daar een ongelukkig kind krijgt, heb je blijkbaar iets verkeerd gedaan.”

door Nick Bruls

Hij tilde mijn t-shirt omhoog en trok aan mijn oren. De jongen had nog nooit een blanke gezien.” Het raakte Nina Kentgens (31) en haar man Ramôn (37) diep in het hart. Om de hoek van het resort in het Dominicaanse Puerto Plata, waar ze jaarlijks twee vakanties vieren, bevindt zich een opvanghuis voor gehandicapte kinderen. Hoewel Nina er al sinds 1995 met haar ouders komt en er zelfs een poosje een relatie heeft gehad met een *local*, ontdekte ze het bestaan van *Casa Nazaret* pas vijf jaar geleden. Sindsdien zet het echtpaar uit Obbicht zich in voor de kinderen met een beperking.

Ze komen het tehuis slechts uit om naar de kerk te gaan. Dat doen de kinderen samen met zuster Mercedes, die ooit de ‘roeping’ kreeg om voor de gehandicapten te zorgen. Bijzonder, want doorgaans worden die kinderen niet geaccepteerd in de Dominicaanse Republiek. „De overheid geeft ze nu wel ‘voedselsteun’. Dat komt neer op één pak rijst per kind per maand”, zegt Nina Kentgens. „Daar tegenover staat weer de redenering dat een handicap besmettelijk is. Als een medewerkster van het tehuis zwanger is, moet ze stoppen. Want stel je eens voor dat...”

De overheidshulp is lang niet genoeg, weet zij. Daarom vult Kentgens de koffers met bruikbare spullen en geld. „Vaak is dat afkomstig

Ooit willen Ramôn en Nina voorgoed naar de Dominicaanse Republiek, om

uit de familie of kennissenkring. Het liefst zien we natuurlijk dat die kring zich uitbreidt”, zegt Ramôn Kentgens. Een oplossing heeft hij wel voorhanden: „Ik ben hoofdtrainer bij voetbalvereniging SVE in Einighausen. Een kleine donatie per tegenwoordpunt vind ik geen slecht idee.” Twee keer per jaar zien de weldoeners met eigen ogen hoe dankbaar

hun donaties ontvangen worden. „Dan kruipen ze op je schoot voor een knuffel. Van geld hebben die kinderen geen besef, van een antwoord op hun knuffel des te meer. Het ‘ik hou van jullie’ gaat ons door merg en been.” De blijdschap valt volgens Kentgens ook wel te begrijpen. De kinderen in Casa Nazaret hebben vaak onmenselijke dingen meegemaakt.

zich daar nog intensiever in te zetten voor gehandicapte kinderen.

Zo werd het meisje Milagros gevonden in de varkensstal en werd het jongetje John gedumpte bij de honden. Met het gevolg dat eerstgenoemde drie opgegeten vingers mist en de ander op een gegeven moment op handen en voeten liep. Gehandicapten worden opgevoed met de boodschap dat er iets mis is met ze. „Dat zeggen ze zelf ook: ‘Ik ben lelijk’. Praat ze dat maar eens

uit hun hoofd”, oppert Kentgens. Het kabinetsbesluit om de AOW-leeftijd te verhogen naar 67 jaar is een doorn in het oog van het echtpaar uit Obbicht. Als ze die leeftijd bereikt hebben, zeggen ze, is de kans groot dat ze het eerste beste vliegtuig naar de Dominicaanse Republiek pakken om zich daar definitief te vestigen. En niet alleen om de gehandicapte kinderen te steu-

nen. Ieder probleem dat op hun ongeasfalteerde pad komt in het armland wordt, indien mogelijk, door het koppel verholpen. „De vrouw van de ober in ons hotel hielpen we bijvoorbeeld voor zeventig euro aan een bril. Kon ze weer werken. En het vliegveldpersoneel maakten we blij met een keycord. De douane zwaaide ons uit. We kunnen gewoon geen ‘nee’ zeggen.”

foto familie Kentgens